

ПАВЕЛЪ ИОСИФЪ ШАФАРИКЪ.

Slavme slavně slávu Slávův slavných.

Янъ Колларъ.

Не го кажа откровено: българската публицистика, все едно, политическа или научна, малко внимава, какво става по другитѣ славянски страни. Ако би, отъ врѣме на врѣме, нѣмало вѣсти отъ разни телеграфически агентури, то ние тукъ едва ли бихме знали че има още и други Славяни, камо ли да знаемъ за тѣхната история, за тѣхнитѣ съврѣменни по-видни писатели и за по-капиталнитѣ имъ литературни произведения. Българскитѣ научни списания въ своята библиографическа часть обявяватъ цѣли списъци и критики по разни нѣмски, французски, английски и пр. съчинения, нъ рѣдко, рѣдко става дума за съчинения славянски. Съ исключение на руската, другитѣ славянски литератури сж за насъ едва ли не сибилски, съ седемъ печати подпечатани книги.

За малкия словацки (или словенски, както самитѣ Словаци го казватъ) народъ, който компактно живѣе въ подкарпатската страна на северната Унгария, за него вече не се знае нищо. Малъкъ е, бѣденъ и незначителенъ е, поробенъ е, не тѣжи нищо на европейската мѣждународна теглилка, съ нищо нѣможе да помогне при рѣшаванieto важни европейски въпроси, на пр. вѣсточния въпросъ — е, кой ще знае за него нѣщо. Но какъвъ и да е малъкъ, ничтоженъ, потъналъ въ духовно робство, сто пкти по-грозно отъ турското, той притѣжава единъ